

ΤΑ ΧΑΔΙΑ

ΟΙΣ-ΠΟΥ

Μεῖνε μαζί μου, θάθελα νὰ γράψω ἕνα τραγοῦδι.
Λέγε λοιπόν, ἀρχίγησε, τὰ χάρδια τραγονδοῦνε!
Ἔλα, γιατί πεθύμησα, τραγοῦδια νὰ μοῦ ποῦνε.

Ἦ τὶ περιάζει πιὸ ἀργὰ κ' ἂν δὲν μείνουν γραμμένα,
Κι ἂν σκορπισθοῦν ἀπ' τὸν καιρὸ, κι ἂν φύγουν μαραμμένα,
Χάρδια χειρῶν, χάρδια χειλιῶν, σὲ χεῖλη ἀγαπήμένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΗΤΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τικ-τικ-τάκ... Τικ-τικ-τάκ... τὸ ρολόγι πῶς χτυπᾷ!
Τικ-τικ-τάκ... Τικ-τικ-τάκ... καὶ τὸν χρόνο πῶς μετροῦ.

Ὁ μεγάλος κωμωδὸς — τὸ ρολόγι πὸν χτυπᾷ
Πρωτὶ-βράδην τικ-τικ-τάκ... τίς στιγμές μας πῶς μετροῦ!

Τὶς ἀγάπες μας, τὰ μύση τικ-τικ-τάκ... τικ-τικ-τάκ...
Τὶς χαρὲς μας καὶ τίς λύπες τικ-τικ-τάκ... τικ-τικ-τάκ...

Τὸ ρολόγι τραγοῦδᾷ χαρωπᾶ, λυπητερᾶ —
Σ' ἕναν ἴδιο πάντα τόνο ἀπαθέσιστα, ψυχρᾶ!

Τραγικά, κωμικά, πάντα ὡστόσο ρυθμικῶ
Τῆς ζωῆς μας τὸ ρολόγι τικ-τικ-τάκ... πῶς γελά!

Φεύγει ὁ χρόνος καὶ κυλᾷ τικ-τικ-τάκ... τικ-τικ-τάκ...
Ἡ αἰωνιότης δὲν γερονᾷ τικ-τικ-τάκ... τικ-τικ-τάκ...

Τὸ ρολόγι τῶν ἀνθρώπων πόσο ἀνώφελα χτυπᾷ!

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ